

РЕКОМЕНДАЦІЯ
Постійного комітету Бернської конвенції № 16 (1989)

Про території спеціального збереження

(схвалена Постійним комітетом 9 червня 1989 року)

https://search.coe.int/bern-convention/Pages/result_details.aspx?ObjectId=0900001680746c25

Постійний комітет Конвенції про охорону дикої флори і фауни та природних середовищ існування в Європі, виходячи з положень статті 14 Конвенції,

Беручи до уваги статтю 4 Конвенції та Резолюцію № 1 (1989) про положення щодо збереження середовищ існування (оселищ),

Бажаючи встановити загальні критерії для ідентифікації територій, які повинні бути збереженими,

Прагнучи також забезпечити певний мінімум вимог щодо збереження та менеджменту таких територій,

Рекомендує Договірним сторонам:

1. Визначити території спеціального збереження, щоб вжити необхідних і достатніх заходів для збереження кожного природного середовища (оселища), розташованого в межах цих територій і взяти відповідальність за їх збереження. Ці території мають відповідати наступним вимогам:

а) сприяти збереженню видів, які знаходяться під загрозою зникнення, ендемічних видів, або будь-якому виду, які занесені в Додатки I та II Конвенції;

б) підтримувати значну кількість видів на території значного видового різноманіття або підтримувати важливі популяції одного чи більше видів;

в) вміщувати важливий або репрезентативний зразок типів природних середовищ, яким загрожує небезпека;

г) вміщувати яскравий зразок окремого типу природного середовища або комплекс різноманітних типів природних середовищ;

д) представляти територію, що має важливе значення для збереження одного чи більше мігруючих видів;

е) в усіх інших відношеннях робити суттєвий крок у досягненні цілей Конвенції.

2. Регулярно та системно здійснювати огляд виконання рекомендацій щодо втілення параграфу 1, що вище.

3. Вжити заходів, які б законодавчо або іншим чином забезпечували, наскільки можливо, наступне:

а) території, згідно з параграфом 1, є об'єктом встановлення на них відповідного режиму охорони для досягнення цілей, що зазначені в тому ж параграфі;

б) установи, що відповідальні за встановлення та/або менеджмент та/або збереження таких територій, мають для цього залучати в достатній кількості працівників, проводити їх навчання, забезпечувати обладнанням та іншими ресурсами (включаючи фінансові), щоб забезпечити належний менеджмент, збереження та моніторинг цих територій;

в) цілеспрямовано проводити екологічні та інші дослідження, з огляду на виявлення критичних елементів в менеджменті таких територій, та здійснювати моніторинг факторів, які є ключовими для збереження цих територій;

г) діяльність, яка має місце на прилеглих до цієї території ділянках або поблизу їх, не повинна негативно впливати на екологічні чинники, що є визначальними для збереження визначених територій.

4. На визначених, у відповідності до вищезазначеного параграфу 1, територіях вжити наступних заходів:

а) розробити та впровадити менеджмент-плани, які визначають як коротко-, так і довготермінові завдання (такі менеджмент-плани можуть стосуватися окремих природних середовищ або їх сукупності, як наприклад вересові пустища);

б) регулярно переглядати менеджмент-плани, враховуючи зміни умов або підвищення рівня наукових знань;

г) чітко позначити межі таких територій на карті та, наскільки це можливо, винести їх в натуру;

д) давати поради відповідним установам та землекористувачам щодо таких територій та цінностей їхнього збереження;

є) забезпечувати моніторинг таких територій та, особливо, факторів, які є ключовими для їхнього збереження.

5. Визначати інші території, збереження яких є недостатнім, покращувати статус їх охорони, використовувати усі прийнятні механізми, щоб рівень збереження територій відповідав вимогам Конвенції.